

Volharden tot het einde

(Matth. 10:22 en 24:13)

In Mattheüs 10:22 en 24:13 zegt de Heer Jezus tegen Zijn discipelen:

‘Maar wie volharden zal tot het einde, die zal behouden worden’.

Wat wordt daarmee bedoeld?

Uit deze woorden wordt vaak de conclusie getrokken: wie niet tot aan het eind van zijn leven zichtbaar volhardt in het geloof, gaat voor eeuwig verloren. Maar daarom gaat het hier helemaal niet. Herinner u wat we aan het begin hebben gezegd over de uitlegging van de Bijbel: elk Bijbelgedeelte kan alleen maar in zijn eigen context goed worden begrepen. Mattheüs 24 en 25 bevatten de bekende ‘rede over de laatste dingen’ (over de eindtijd), waarin de Heer vanwege de aanstaande verwoesting van de tempel in Jeruzalem (in 70 na Chr.) spreekt over de toekomst van het Joodse volk (24:4-44), van de Christenheid (24:45-25:30) en de volken (25:31-46).

Ons vers staat in het gedeelte over het Joodse volk. Deze verzen spreken over de tijd van de verdrukking die over Israël zal komen, nadat de Gemeente zal zijn opgenomen in heerlijkheid. Het gaat hier dus niet over Christenen. In die dagen zullen er niet alleen maar algemene beproevingen en moeilijkheden opkomen, maar ook directe vervolgingen van de Joden van buitenaf, zowel als onderlinge haat (verzen 9-10). Valse profeten zullen optreden en velen misleiden. De wetteloosheid zal hand over hand toenemen, en zó de overhand krijgen dat de liefde van een groot deel van het Joodse volk zal verkoelen (verzen 11-13). Hier spreekt de Heer Jezus blijkbaar (hoewel in heel algemene woorden) over de tijd van de antichrist, die zal vallen in de laatste drieënhalve jaar van deze periode (zie voor meer uitleg bijv. ons boekje ‘Zie Ik kom spoedig’, van E.C. Hadley). Maar er zullen Joden zijn die zich niet door al die verschrikkingen laten beïnvloeden, maar in die verdrukking trouw volharden tot aan het einde. Die groep Joden zal bij de verschijning van de Heer Jezus worden erkend als Zijn volk (verg. Rom. 11:16, Openb. 14:1-5). Zij die volharden, zijn dus gelovige Joden, in tegenstelling tot de velen (d.w.z. de ongelovige Joden) die alleen maar een oppervlakkige, gevoelsmatige liefde hadden die uiteindelijk verkoelt, omdat ze helemaal niet wedergeboren zijn. De redding van hen die volharden, is niet hun eeuwige behoudenis; het is een redding uit de nood, die plaatsvindt door hun bevrijding als Christus in heerlijkheid op aarde verschijnt.

Iets vergelijkbaars vinden we ook in hoofdstuk 10:22. Aan beide gedeelten mag niet zomaar een algemene betekenis gegeven worden om het vervolgens toe te passen op Christenen.